

Tussen de anderen

Fieke Gosselaar

Tussen de anderen

Ambo|Anthos
Amsterdam

Iedere gelijkenis of overeenkomst met bestaande
personen berust op louter toeval.

ISBN 978 90 414 2375 7

© 2014 Fieke Gosselaar

Omslagontwerp Bloemendaal & Dekkers

Omslagillustratie © Manuel Krug, plainpicture

Foto auteur © Jan Glas

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

- 1 Arend 7
- 2 lieve rochelle 20
- 3 Richard 25
- 4 De Buurman 44
- 5 Bruno 56
- 6 Bella & Coby 86
- 7 Maaïke 106
- 8 Alex 119
- 9 Wendy 137
- 10 Bruno 146
- 11 Charlie 165
- 12 Siebrandt 178

Arend

Tine voelt zijn ogen in haar rug en hij zit daar maar, in de enige stoel waar geen papieren op liggen. Ze tilt een vaas op en stoft hem af; het is een antieke vaas met bloemenmotief, die volgens Arend veel waard is. Het kwam uit de erfenis van zijn moeder. Ze tilt papieren op van de tafel, de vensterbank en stoft alles af volgens een vaste route. Hij bewaart lege enveloppen om voor notities te gebruiken, reclamefolders om prijzen te vergelijken, kranten om het nieuws na te lezen. Het huis blijft altijd een chaos. Ze kijkt op de klok. Hier-na moet ze alleen nog de boekenkast doen en dan is ze net op tijd klaar, voordat ze naar de keuken moet.

Ze ziet Arend op zijn horloge kijken, de minuten aftellen. Ze stoft de laatste plank af en legt een stapel boeken recht, daarna klopt ze de stofdoek uit bij het raam. Buiten op straat loodst een vrouw de bestuurder van een auto een parkeerplaats in. 'Nog veertig centimeter!' hoort Tine de vrouw roepen. Ze vouwt de doek op en loopt naar de keuken. Vanuit een ooghoek ziet ze hem ongeduldig kijken. Hij vindt dat ze te traag beweegt, dat vindt hij meestal. Ze merkt dat haar rechterhand trilt als ze de pannen uit het aanrechtkastje pakt.

Arend staat op uit zijn stoel en baant zich een weg naar het raam door de stapels dozen met boeken en oude militaria. Hij zegt geen woord tegen haar en staart naar buiten. Vandaag is ze op tijd. De

autobestuurder maakt geïrriteerde handgebaren naar een vrouw, die iets naar het open autoraam roept.

Er mag nooit iets worden weggegooid. Elke dag moet alles netjes worden afgestoft. Er moet op tijd worden gekookt, zoals toen Arend nog werkte. Hij kwam thuis en dan wilde hij zich niet ergeren aan onafgeronde zaken. Nog steeds ziet hij zichzelf in gedachten om zes uur thuiskomen, zoals het was voordat hij werd afgekeurd en in de ziektewet belandde. Om zes uur wil hij eten.

8 Tine schilt de aardappelen en dopt de boontjes, spoelt ze schoon onder de kraan. Twee stukken vlees liggen op een bord, ze zijn net te laat uit de vriezer gehaald. Met haar wijsvinger drukt ze erop. Haar hoofd wordt rood. Niets laten merken, gewoon zout en peper erover strooien. In de pan zal het vlees ontdooien. Arend zal het niet ontdekken dat ze te laat was en eet het straks zonder commentaar op. Bij de boontjes zal ze extra roomboter laten smelten.

Hij loopt achter haar langs naar de garage en pakt de potten en blikken die ze gisteren in de supermarkt hebben gekocht. Op elk blik zoekt hij de houdbaarheidsdatum en schrijft deze met een zwarte stift nauwkeurig over op een blanco etiket. Hij plakt het etiket in het midden van het blik en zet het blik in een doos. Daarna schrijft hij de datum nog eens in een notitieblok. Hij nummert de potten en blikken levensmiddelen, zodat hij ze kan wegstrepen wanneer Tine er een heeft opengemaakt. Hij gooit een pot weg zodra de houdbaarheidsdatum ervan is verstreken.

Arend had haar serieus genomen toen ze hem leerde kennen. Ze werkte bij de broodafdeling in de supermarkt en hij vroeg altijd om een half brood. Als ze even niet op haar plek stond omdat ze in het magazijn broden voor de oven haalde, wachtte hij op haar. Ze vond het attent. Nu weet ze dat ze enkel een vertrouwd gezicht was.

In het begin was hij vriendelijk en kon hij lang vertellen over onderwerpen als de Eerste en Tweede Wereldoorlog. In zijn huis keek ze verwonderd naar de kasten vol boeken over het onderwerp, de uniformen die hij aan de kapstok had hangen alsof het zijn eigen gedragen jassen waren. Hij wees naar een zwarte jas met een rode bies die de kraag, mouwen en schouderrepauletten omrandde. Het uniform was afgewerkt met gouden knopen waarop een adelaar stond afgebeeld die de wereldbol in zijn klauwen hield. 'Dit is een jas van het United States Marine Corps. De adelaar regeert over de wereld,' zei Arend. 'Het Marine Corps staat bekend om zijn uiterst gehoorzame en gedisciplineerde militairen. Semper fidelis, altijd trouw aan het Corps, de staat en God. De Marines stonden in de loopgraven tijdens de Eerste Wereldoorlog, vochten in de slag om de Pacific, Gualdalcanal, Salomonseilanden, Kwajalein en Peleliu en Iwo Jima. Ze hebben een immens krijgsverleden.'

9

Tine knikte.

'Het Tet-offensief tijdens de Vietnamoorlog.'

Nadat hij de jas over haar schouders had gehangen, gaf hij haar een zoen op de mond. Daarna had hij onhandig naar de grond gekeken en gedaan alsof er niets was gebeurd. Ze pakte zijn hand vast om te laten merken dat het goed was. 'Ik heb nog nooit een vriendin gehad,' mompelde hij. 'Ik weet niet wat het is.'

Haar vader had tevreden geknikt toen ze vertelde dat Arend werkte als financieel controleur en elke week zijn auto door de wasstraat reed. Ze was geen vrouw waar geschikte mannen voor vielen, met haar platte borsten en smalle schouders die omhoogstaken, haar spitse gezicht. Volgens haar vader had ze geluk met Arend en moest ze alles in het werk stellen om hem te behouden. Dat haar jongere zus trouwde met een architect en vrij vlot schatten van kinderen kreeg, vond iedereen van de familie logisch. Dat bin-

nen een paar jaar het gerucht de ronde deed dat haar echtgenoot gesignaleerd was met vrouwen die hun borsten lieten zien en hun lippen rood stiftten, werd door de familie genegeerd.

10 Na vijf maanden waren ze getrouwd. Zijn vader en moeder en haar hele familie waren op het bruiloftsfeest geweest, en ook een paar collega's van de supermarkt waren gekomen. Tine vroeg zich pas later af welke rol zij eigenlijk in zijn leven speelde. Hij wilde vooral dat ze hem gelijk gaf en hem ondersteunde. Ze voelde nog weleens de hand van de dominee, die tijdens de huwelijksvoltrekking op haar hoofd rustte als een voorspelling dat ze meer en meer naar beneden gedrukt zou worden. Ze had niet geleerd om een eigen mening te vormen, omdat ze gewend was te doen wat goed leek.

Langzamerhand raakten zijn verhalen en wetenswaardigheden op. Na een jaar leek het alsof Arend alles had verteld, zijn bandje had afgedraaid en hij wilde niets een tweede keer vertellen. Hij vond het zelfs vervelend als Tine verbaasd keek en zei dat ze het verhaal niet kende, terwijl hij zeker wist dat hij het al eens had verteld. Met een zucht en geërgerde stem vertelde hij dan nogmaals kort over een oud-politicus die in de jaren zestig aan de wieg had gestaan van een belangrijk akkoord. Ze knikte, deed alsof ze begreep wat hij zei zodat hij haar geen onnozele vrouw vond, zoals er zoveel op de televisie voorbijkwamen. 'Tetterwijven' noemde Arend die, voordat hij verder zapte.

Na een aantal jaren werd hij steeds zwijgzamer, alleen met zijn vader had hij nog echte gesprekken die ertoe deden. Er waren weinig mensen die analyses maakten die hem konden prikkelen tot een antwoord. Vaak vond hij luisteren al niet de moeite. De televisie was zijn grootste hobby maar tegelijkertijd ook zijn grootste frustratie. Hij keek het liefst naar natuurprogramma's, omdat die-

ren de enige wezens waren die logisch reageerden. Ben je zwak, dan word je opgegeten – ook door de mens – en geen beest dat daar zielig over deed. Discussies van zogenaamde natuurliefhebbers die enkel de natuur in het stadspark kenden, waaronder ook de losgelaten papegaai en de ontsnapte parkiet werden geschaard, deden hem stampvoeten.

Langzaam waren de rituelen in het huwelijk geslopen. Arend raakte geïrriteerd als ze niet met hem meedeed, en het werd erger: om elke schijnbare futiliteit kon hij in woede uitbarsten. Het leek een soort kortsluiting, zichtbaar in zijn ogen, die een andere blik kregen, maar het bleef onvoorspelbaar waarom hij ontplofte. Onrecht, zei hij weleens, daar had hij de schurft aan. Als hem onrecht werd aangedaan, wilde hij niet wijken en moest de ander buigen. Onrecht, dat klonk als in je recht staan, en omdat niemand tegen-
sprak dat je moest strijden voor je recht, hield hij zijn poot stijf voor zijn gelijk.

11

Tine startte steevast de auto in de garage en kroop dan naar de rijdersstoel. Arend kwam aanlopen met zijn jas over zijn arm en ging achter het stuur zitten. Ze pakte de jas aan en legde deze op de achterbank. Ze reden achteruit. Daarna stapte ze uit de auto om de garagedeur dicht te doen. Als het hem te lang duurde trapte hij het gaspedaal een aantal keren in.

In de supermarkt duwde hij de winkelwagen vooruit. Zij liep naast hem en legde de spullen in de kar. Het avondeten was vastgelegd voor de hele week en er moesten reserveblikken tuinbonen en rode bieten meegenomen worden om de voorraad op peil te houden. Ze volgden altijd de route van de winkel, overzicht was belangrijk. Als ze iets vergaten, moesten ze eerst de boodschappen afrekenen bij de kassa; pas daarna konden ze opnieuw de winkelroute volgen. Arend zei niets meer. Ze hadden allang de auto kun-

nen inladen, maar stonden weer in de rij voor de kassa te wachten, omdat ze de bloemkool waren vergeten.

‘Eén bloemkool,’ zei de caissière.

12 ‘Inderdaad, één bloemkool,’ antwoordde Arend en ze zag hem op zijn horloge kijken. Tine vroeg zich af hoe het kon dat ze het niet op het boodschappenlijstje had zien staan. Hij had het duidelijk opgeschreven, het stond tussen de prei en de zak uien en die had ze wel gepakt. In de auto zou ze zich stilhouden, het overal mee eens zijn en zijn idee van verloren tijd proberen te nuanceren, om het zeker niet erger te maken dan het was. Thuis zei ze tegen hem dat hij alvast in de woonkamer kon gaan zitten. Zij zette thee en borg de boodschappen op in de kasten, de voorraadblikken hield ze voor hem apart op het aanrecht. Vanuit de kamer klonk de begintune van het vieruurjournaal, het gekraak van zijn bruine leren stoel.

‘Het eten is klaar,’ zegt Tine en schept de aardappelen en de boon-tjes op, voordat ze het vlees op het bord legt. Ze heeft het aanrechtblad schoongemaakt en de dampende borden neergezet. Arend loopt naar de keuken en gaat naast haar staan. Op de eettafel liggen de stapels folders en kranten gesorteerd op datum. Tine bespaart zich liever het risico dat ze een stapel omstoot. Dat heeft ze één keer gedaan.

‘Morgen gaan we naar mijn vader,’ zegt hij.

‘Heb je hem gebeld?’

‘Hij belde vanmorgen, toen je nog sliep.’

‘Wat zei hij?’

Arend kijkt haar een moment geërgerd aan en snijdt een stuk vlees af.

‘Gaat het goed met hem?’

‘Natuurlijk, hij belde toch? En hij vroeg of we langskwamen.’

‘De man lag een paar weken geleden alleen maar in bed,’ zegt Tine.

‘Met mijn vader gaat het prima. Die blijft wel leven en als het anders is, dan is het anders. Daar kunnen we nu eenmaal niets aan doen.’ Met zijn vork wijst Arend naar zijn bord met eten en kijkt haar aan, zodat ze weet dat stilte op prijs wordt gesteld.

Vroeger werd er bij haar thuis ook gezwegen tijdens het avondeten. Haar vader was de enige die mocht praten en na het gebed hield hij zich stil. Tine prikte in de aardappelen en sneed de peultjes doormidden, zodat ze netjes in haar mond pasten. Haar moeder deed hetzelfde.

13

Na het eten ruimden zij en haar zusje de tafel af. Haar moeder begon ondertussen met de afwas en nadat de vuile borden verzameld waren, ging Tine afdrogen. Haar vader bleef aan tafel zitten en spreidde de krant uit. Een uur lang zei hij niets en las. Soms hoorden ze hem zuchten of zagen ze hem zijn vuist ballen. Haar moeder schonk koffie voor hem in en roerde in zijn kop. Ze pakten ieder één biscuitje uit de koektrommel, gulzigheid werd afgekeurd.

Om tien uur ging ze met haar zusje naar boven. Als het de dag erna zondag was, mochten ze hun nieuwe jurk aan. Op zondag gingen ze met de familie drie keer naar de kerk, ’s ochtends, ’s middags en ’s avonds. Haar vader zat altijd aan de kant van het middenpad, zodat hij na de preek snel weer buiten stond en met andere mensen kon praten over de belangen van de kerk en het dorp. Haar moeder bleef wachten met haar dochters. Ze sprak met de andere vrouwen, wisselde de laatste nieuwtjes uit.

Arend zet de televisie aan en gaat op de bank zitten. Hij zapt langs de verschillende zenders.

‘Wat een troep,’ hoort Tine hem zeggen. Ze zet een kopje in het afdruiptrek.

‘Tine, kom eens kijken. Wat een dom gepraat.’

Ze droogt snel haar handen af en loopt naar de woonkamer. Op de televisie ziet ze mensen met gekleurde helmen in een ballenbak duiken. De presentator drukt op een rode knop na een verkeerd antwoord op de vraag wie de zanger is van het lied ‘Heb je even voor mij’. Een vrouw in korte broek valt van een plateau in een bak met sop. Uit de lucht dwarrelt confetti voor de winnaar en een nieuwe auto rijdt de studio binnen. De man zwaait met zijn gespierde armen in de lucht en schreeuwt van blijdschap. ‘Een Lexus! Een Lexus!’

Op dat moment zapt hij verder naar National Geographic. ‘Onnozele mensen.’

‘Hij heeft een auto gewonnen,’ zegt ze.

‘Wat interesseert mij dat?’ Hij beweegt geïrriteerd op de bank.

‘Waarom wilde je het me laten zien?’

‘Ik dacht dat jij het wel een leuk programma zou vinden.’

Ze loopt terug naar de keuken en staart naar de borden. Arend kijkt naar een ijsbeer die na een halfjaar uit haar sneeuwhol tevoorschijn komt.

De volgende ochtend geeft Arend zijn jas aan Tine, die hem op de achterbank van de auto legt. Ze rijden de garage uit en Tine stapt uit de auto om de deur dicht te doen.

‘Heb je de thermoskan met koffie mee?’

‘Die zit in de tas.’

Ze vertrekken naar de vader van Arend. Ze ziet de buurvrouw door het raam naar hen kijken, de dorre blaadjes van een plant verwijderen. Een paar maanden geleden was ze door haar aangespro-

ken. 'Gaat het goed met je?' Ze had naar de rood opgezwollen bovenlip gekeken. Tine lachte en zei dat ze tegen de deur was opgelopen.

'Een openstaande deur?'

'Het was stom van me.'

'Stomme ongelukjes. Wat had je laatst ook alweer?' De buurvrouw bestudeerde haar alsof ze op zoek was naar blauwe plekken van langer geleden.

Arend draait de snelweg op. Hij rijdt nooit harder dan honderdtien kilometer per uur. Hij heeft uitgerekend dat je niet sneller op de bestemming bent met honderdtwintig kilometer per uur, terwijl je door iets langzamer te rijden wel benzine bespaart. Een zwarte Mercedes haalt hen met grote snelheid in. 'Zeker genoeg geld om de benzine en de geldboetes te betalen,' zegt hij. 'Het interesseert mensen niet hoeveel ze verkwisten.'

15

'Inderdaad,' antwoordt Tine en pakt de thermoskan en een beker uit de tas. Ze schenkt koffie in voor Arend, het is halftien. Hij steekt zijn hand uit, terwijl zijn ogen gericht blijven op de weg.

'Ben je daar, zoon?' roept zijn vader als hij de voordeur opent.

Ze lopen door naar de woonkamer en zien de man rechtop in bed zitten. Hij kijkt Tine indringend aan. 'Wil jij het toilet schoonmaken? Ik heb ernaast gepoept.'

Arend pakt een stoel en gaat naast het bed zitten. Tine blijft staan. Deze man van achtentachtig jaar, die al weken ziek in bed ligt, die er misschien niet meer uit komt, is sterker dan zij. Vader en zoon letten niet langer op haar, praten over de politieke ontwikkelingen en vergelijken deze met vroeger toen alles beter was.

Uit het keukenkastje pakt ze een emmer en gooit er een dopje chloor in. Tine ziet de poep half op de bril, half op de grond liggen,

een misselijkmakende geur komt haar tegemoet. In de pot zijn nog oude poepresten zichtbaar en op de bril liggen gele opgedroogde druppels.

Met keukenpapier pakt ze de drol van de bril en van de grond en houdt haar adem in. Ze gooit hem in de vuilnisemmer naast het gasfornuis. Met een doek boent Tine eerst de toiletpot. Ze gruwelt van de haren, die er niet af willen als ze de doek in het water op en neer beweegt. Arend is achter haar komen staan, hij schraapt zijn keel. 'Zet je straks thee?'

16

'Wil jij dat niet even doen?' vraagt ze en gaat rechtop zitten.

Hij kijkt met een vieze blik naar het water in de emmer en dan naar haar. 'Wat zeg je?'

'Of jij dat niet even wilt doen,' herhaalt ze zacht.

Hij pakt haar in de nek beet. 'We zijn hier bij mijn zieke vader die ik gezelschap moet houden. Jou is gevraagd om het toilet schoon te maken. Dat doe je. Ik vraag je om thee te zetten. Dat doe je.'

'Laat me los, Arend. Ik zet thee. Ik wil geen ruzie.'

'Dat zeg ik.' Hij gaat terug naar de woonkamer en slaat de deur achter zich dicht.

Tine weet dat ze nog beter op moet passen wanneer Arend bij zijn vader is. Hij wordt erg prikkelbaar en dat duurt tot aan de avond, als ze allang weer thuis zijn.

Ze schenkt drie kopjes thee in.

'Bedankt,' zegt de vader.

Na een zwakke glimlach neemt ze ook plaats op een stoel naast het bed. Ze zit met haar benen over elkaar en trekt de zoom van haar rok recht. Er zitten bruine spetters op haar panty. Tine had zich netjes aangekleed voor dit bezoek. Ze spuugt op haar wijsvinger en probeert de vlekken weg te wrijven. Nu ziet ze ook een plekje op de

punt van haar schoen. Ze pakt een zakdoek uit haar zak en spuugt erop.

Het gesprek tussen vader en zoon stopt. 'Waar ben jij mee bezig?' vraagt Arend. 'Je maakt me zenuwachtig.'

'Er zat een vlek.'

Hij zucht. Zijn vader kijkt haar schaapachtig aan. Tine leeft in een andere wereld dan zij.

'We gaan naar huis,' zegt Arend. Hij staat op en geeft zijn vader een hand.

'Dan kunt u rusten,' zegt Tine.

'Ik rust tot aan mijn dood.'

17

Arend zwijgt naast haar in de auto. Ze weet dat ze beter haar mond kan houden. Het is zacht begonnen te regenen en hij doet de ruitenwissers aan. Ze luistert naar het eentonige geluid. In haar hoofd zingt ze een liedje, welk weet ze niet. Een halfjaar geleden werd het vaak op de radio gedraaid.

Ze rijden op de snelweg. Hij houdt het stuur stevig vast en kijkt af en toe opzij naar Tine, die doet alsof ze het niet merkt. Een parkeerhaven met drie auto's, een tankstation van Shell, nog dertig kilometer rijden en dan zijn ze thuis. De buurvrouw staat misschien weer voor het raam. Sommige mensen kijken altijd verontrust, de buurvrouw is zo'n vrouw. Zelfs als ze lacht. Ze glimlacht nooit naar Arend. Hij mag haar ook niet en vindt haar een bemoelial.

Opeens slaat hij met zijn vuist op het stuur. 'Waar had jij vanmiddag last van?' buldert hij. 'Je zat op je knieën in die wc te graven en daarna spuugde je op je vingers om de poep uit je kousen te boenen. Ik schaamde me dood!' Hij slaat nog harder met zijn vuisten op het stuur.

Met haar handen in elkaar gevouwen op schoot en haar schou-

ders opgetrokken, probeert ze zich zo klein mogelijk te maken.

Arend trekt aan haar arm. 'Negeer je me? Je wilt zeker weer niet toegeven dat je een onnozele vrouw bent. Vies, dat ben je. Vies!'

'Ik hoor je,' zegt ze en ziet de struiken langs de kant van de snelweg achter de vangrail voorbij schieten.

Arend raast door. 'Je maakt me zo godsgruwelijk kwaad. Het bloed onder mijn nagels vandaan. Geen vrouw. Geen vrouw die zo onuitstaanbaar is als jij. Hoe je me aankijkt, alsof je me wilt vergiften. Je bent een heks, Tine. Een heks, dat ben je. Een lelijke rotheks. Als we straks thuis zijn gaat je kop tegen de deurpost aan. Ik schop je dood, Tine!' Hij schreeuwt het in haar oor.

18

Ze sluit haar ogen en houdt de handen voor haar gezicht. Arend raast door en ze verdwijnt bij elk woord verder in de stoel. Hij moet stoppen.

'Hou op!' roept ze.

Arend luistert niet.

'Stop! Alsjeblieft, stop.'

'Lelijke heks!' Hij knijpt woedend in haar bovenarm.

Tine krabt hem met haar vrije hand en Arend wil haar slaan.

Dan heeft ze met twee handen de handrem beet en trekt eraan, zo hard als ze kan. Ze voelt de auto een draai maken en ze wordt tegen de deur aan geslagen. Een enorme knal volgt en nog een draai, een knal. Ze schiet naar voren en de airbag blaast zich op in haar gezicht. Niemand die schreeuwt en er is niets meer. De auto staat stil.

Iemand heeft Tine geblinddoekt en haar honderd rondjes laten draaien. Nu moet ze proberen haar ogen te openen. Haar hoofd doet pijn.

'Arend?'

Ze kijkt opzij, haar nek doet zeer.

Iemand staat bij haar portier en het raam wordt ingeslagen. Het glas splintert over haar heen en ze hoort meerdere stemmen. Tine beweegt haar lippen, maar de piep in haar oor is te luid. Een man rukt aan het portier, slaat met een hamer tot de deur opengaat.

‘Er is een ambulance onderweg,’ zegt hij.

Ze sluit haar ogen.

‘U mag niet gaan slapen, mevrouw.’ Hij tikt met een vinger tegen haar wang.

‘Nee,’ zegt ze.

‘Kunt u eruit? Hoe is het met uw man?’

Ze kijkt nogmaals opzij. Arend hangt in de gordel met zijn hoofd naar voren. Er stroomt bloed langs zijn gezicht. Het portier aan zijn kant is ingedeukt en door het zijraam ziet ze een andere auto. De motorkap staat omhoog, zodat ze niet kan zien wie er achter het stuur zit.

‘De vrouw in de andere auto is er slecht aan toe,’ vertelt de man. Hij pakt haar hand en Tine zet voorzichtig een voet op het asfalt.

‘We reden op de snelweg,’ zegt ze.

‘U heeft een ongeluk gehad.’

Ze ziet dat de vrouw in de andere auto een neksteun om krijgt en voorzichtig op een brancard wordt gelegd.

‘Ik trok aan de handrem,’ fluistert ze.

‘Wat zegt u?’

Tine weet het niet meer. Ze hadden ruzie, dat is het enige wat ze zich kan herinneren.

20

Inkomend: 10 mei 14.07 uur

lieve rochelle neem de telefoon op

Inkomend: 10 mei 14.12 uur

neem op!

Inkomend: 10 mei 14.14 uur

neem op ik krijg het gevoel dat je me negeert

Inkomend: 10 mei 14.17 uur

negeer je me?

Inkomend: 10 mei 14.22 uur

je mag me niet negeren je weet dat ik daar niet tegen kan

Inkomend: 10 mei 14.34 uur

rochelle neem die telefoon op

Inkomend: 10 mei 14.56 uur

neem gvd op!!!!!!!